

Béres BÍborka

HAGYATÉK

*József Attila, Nemes Nagy Ágnes, Danyi Zoltán és Isabella Duncan
után szabadon*

Szégyenben élek. Januárban
sárga szemű ápolók visznek el. Az öreg fák
ropognak a lég alatt. Én lassan feledkezem
a családomról. Fázom. Míg a szekrényemben
reszket a disszonancia, nincs vége, tudom,
hidegbe burkolt csecsemő a test.
Hisz élek: hajam zsíros, hazám
alvadt vér. Kit szemmel szoptatnak,
csendes véget ér.

Tízmillió emberben duzzadó izom vagyok,
Hallom, tágulnak az erek, jönnek,
magamba bújnék, de nem lehet,
itt tart ez a puncstortaszelet.
Árvák vagyunk, akaratunk felbomlott csapat.
Hát ápoljatok, fák, ringass, piros vérünk,
amíg mi sarkokba húzódva félünk,
a télbe ki ne menj, ott gyász van,
húzódj meg velünk a vályogházban,
csak vigyázz, meg ne fojtsanak
ezek a sebszagú falak.

HELYET KELL CSINÁLNI

Apró dolgokról kellene írnom,
viharfelhőkről.

Hogy kik várnak majd a halálban,
és az ujjamra ragadt fokhagymahéjról.

A játékról a barátaim körében,
hogyan fog először meghalni.

A földnek itthon mézillata van.

A földnek itthon mézillata van,
és gyökérdarabok fonódnak egymásba benne.

A bomlás egy neonfényű keret.

Ezt írtam már egy versben,
de most egy diónyi élet burjánzik bennem,
és fogadom a halált. Megterítek neki

a régi étkezõnkben, desszertkanalat
is rakok, és a drága kristálykelyheket
a bornak. Nemhogy fogadom a halált,

akarom azt. Ölni akarok.
Szúnyogot, õzt, embert is,
ha a sorsom elé áll.

Csak az apró dolgokról érdemes írni.